

indrømmede ogsaa, at der for Øjeblikket ikke var Anledning til at gøre anden Forandring end den, der her er foreslaaet: at udsætte Revisionen til næste Aar. Det ærede Medlem gjorde endvidere nogle Bemærkninger om, at man skulde have Øjet fæstet paa, at vi ved Revisionen om et Aar maatte være forberedte paa, at man ikke igen kan foretage en Udsættelse, og han pegede paa adskillige Omstændigheder til Begrundelse for dette Standpunkt. Jeg er ikke uenig med det ærede Medlem i de Tanker, han her fremsatte, og heller ikke i, at denne Lov, som — hvad jeg har gjort opmærksom paa, hver Gang den har været til Behandling — lider af ikke faa Skavanker og Ulemper, maa revideres paa gennemgribende Maade, naar den skal revideres. Det er ikke Lejligheden her nærmere at drøfte de Tanker, det ærede Medlem fremsatte, men det er mig altid en Tilfredsstillelse at blive mindet om, at dette Spørgsmaal er vigtigere og større, end mange har Opfattelsen af, og at det ikke lader sig gøre fremdeles at skyde dette Spørgsmaal fra sig og mene, at naar man har vedtaget en saadan Lov som denne, omtrent i samme Form og paa samme Grundlag, saa er der fra Statens Side gjort, hvad der kan gøres for at faa dette Spørgsmaal løst.

Det glæder mig ydermere, at det ærede 4de Medlem for Thisted Amt (Frøkjær) udtalte, at han paa sit Partis Vegne — det gaar jeg ud fra, det var — vil være med til, naar Tiden kommer — og lad os ønske, den kommer snart — at bane nye Veje paa dette Omraade. Jeg har allerede Forarbejder i Gang til et Lovforslag, som skulde bryde nye Baner paa dette Omraade. Om man kan naa saa vidt, og om Forholdene i det hele taget kan tillade, at man kan tage dette Spørgsmaal op til Drøftelse med nogen Udsigt til Gennemførelse i indeværende ordinære Samling, tør jeg ikke i Øjeblikket sige noget om. Jeg skulde mene det, thi som Forholdet i Øjeblikket er, kan vi ikke, som baade det ærede Medlem fra Rønne og det ærede 8de Medlem fra Aalborg (H. C. Hansen) pegede paa, blive ved at fortsætte. Ungdommen — ikke alene Ungdommen paa Landet, men i det hele den danske Ungdom — kan ikke med Tilfredshed se, at Statsmagten ikke rører sig for at ændre de forhaandenværende ulykkelige Forhold. Man siger ikke for meget, naar man siger, at det for Øjeblikket er ganske udelukket for en ung Mand eller en ung Pige ude paa Landet at faa et selvstændigt Hjem,

naar de ikke har anden Kapital end den, de har tjent ved at gaa i Arbejde for andre, og paa den anden Side har vi ingen andre Erhverv at henvise dem til. Saadan kan Forholdene ikke blive ved at være, det er noget, vi maa være klare over, og jeg tager det som et godt Varsel, at baade det ærede Medlem fra Rønne, det ærede 8de Medlem for Aalborg Amt og det ærede 4de Medlem for Thisted Amt (Frøkjær) sluttede sig til Tanken om maaske allerede i indeværende Samling at lægge et Grundlag for en Reform, som løser Spørgsmaalet, som antydet af det ærede Medlem fra Rønne, saaledes at der bliver ordentlige Vilkaar for Arbejde indenfor Landbruget, og saaledes at man, saa vidt det er muligt, dæmper op for den Spekulation, som Jorden er blevet Genstand for under de ulykkelige Forhold, vi har levet under. Hver Gang, jeg hører Tanker af den Art blive fremsat, glæder det mig. Til Dato har det, efter min Mening, neppe været muligt at foretage Indgreb eller Reform paa dette Omraade, men jeg skulde mene, at de nuværende Forhold er af en saadan Beskaffenhed, at der er ved at blive Jordbund for en saadan Reform ogsaa her inde i Rigsdagen.

Det ærede 8de Medlem for Aalborg Amt spurgte mig, om jeg kunde være med til, at Staten yderligere stillede et Beløb til Raadighed til Oprettelse af disse Brug efter den nuværende Lov, idet det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det i de første Aar var vanskeligt for disse unge Smaakaarsfolk at komme i Vej. At det er vanskeligt, er jeg enig med det ærede Medlem i, men hvorvidt Staten i Retning af at yde Laan kan strække sig videre end til det, der hjemles ved den nuværende Lov, tør jeg ikke udtale mig om. Hvis Rigsdagen kunde blive enig derom, er jeg meget villig til at drøfte Spørgsmaalet, men det Laan, som Staten i Øjeblikket yder, er dog i Virkeligheden ret betydeligt. Jeg skal indrømme, at jeg aldrig har været bange for den Risiko, som Staten i det hele kunde være udsat for med Hensyn til Udførelsen af denne Lov, jeg tror ikke, at Staten skal være saa ængstelig. Dersom man i det hele taget gaar ud fra, at Lovens Virksomhed er af Betydning, og at den virker i den rigtige Retning, skal man ikke være bange, selv om Staten virkelig skulde løbe en lille Risiko, og ikke se alt for smaaligt paa den Ting. Naar jeg for mit Vedkommende ikke føler mig særlig tiltalt af den Form, som det ærede Medlem her antydede, er det af den Grund,